

Iktatószám	Budapestre vonatkozó ujságcikkek	Osztályozás
		Tárgy 614.253.5
	Szerző	Hely
	Cím <i>Ápolónők fertőtlenítése</i>	Idő "1913"
	Forrás: <i>Pesti hírlap.</i>	Személy
	Bp. 1913 VIII/13.	

— (Ápolónők fertőtlenítése.) Több ízben esett már szó azokról a lehetetlen anomáliákról, amelyek a fertőző betegségek legbiztosabb terjesztői a fővárosban. Az embernek szinte megáll az esze arra a gondolatra, hogy a közegészség ügye az ország szívében ép oly kevéssé rendezett, mint a kulturától legmesszebb eső, elhagyatott periferiákon. Hogy megdermeszzen bennünket a rettenetes valóság: Budapesten a fertőző betegségeket ép azok zúdítják ránk, akiknek azokat meggátolni volna hivatásuk: a kórházak és ápolók! Az a tiszteletreméltó őszinteség és bátorság, amelylyel egy derék orvos nemrégiben a fertőtlenítés kérdését megbolygatta, talán mégsem lesz egészen hatástalan, bár reménykedni nálunk emberies és nemes intézményekben, még mindig a meggondolatlan és elhamarkodott dolgok közé tartozik. Ép oly élénk, mint szomorú tanúsága ennek egy lelkes morvaországi leány esete, amely méltó arra, hogy a nyilvánosság és ennek révén valamennyi illetékes hatóság tudomást szerezzen róla. Ez a leány huszéves koráig feküdt súlyos betegen, csonttuberkulózisban. Orvosai lemondtak róla s menthetetlennek mondták a leghíresebb tanárok is. És ennek ellenére megtörtént a csoda: a leány teljesen meggyógyult, egészséges lett s mert egész fiatal életét betegágyon s kórházak falai között töltötte el, hálából jó gondviselése iránt, arra a nagy elhatározásra, szánta el magát, hogy ápolónő lesz s életét az ápolás ügyének szenteli. Nem elégedett meg nehéz hivatásában elért szép sikereivel, többet akart, tudással, hozzáértéssel, szívóssággal, ambíciójával s ami még mindennél is több: anyagi áldozattal törekedett arra, hogy az ápolás ügyének leglényegesebb részét, az ápolónők és ápolók fertőtlenítésének nagy kérdését előbbre vigye, de ez a törekvése az egész-

segügyi hatóságok nemtörődömségén egyszerűen hajótörést szenvedett.

— Pesten — írja Coeleste nővér hozzánk intézett levelében — nagyon szomorú a rend. Ott minden cseléd lehet ápoló. Nincs könnyebb dolog, mint cselédszerző útján ápolónői álláshoz jutni. Én, mint testvér, igen szomorú tapasztalatokra tettem szert Pesten, ahol hihetetlenül aggasztóak az állapotok. A cselédleányokból lett ápolónők sohasem fertőtlenítik magukat, ha betegről jönnek, mert a dolog pénzbe kerülne. Szétszórva hálnak cseléd-kvartélyokon vagy kóborolnak szerte a városban s hordják a bajt mindenfelé. Engem nagyon bántottak ezek a dolgok s ezért is, meg részvéből a szenvedő emberiség iránt — hiszen oly sokat szenvedtem magam is — a magam módja és tehetségem szerint akartam s akarok még mindig segíteni a bajon és a nagy cél javára szívesen áldozom fel hozományom egy részét.

Elmondja ezután a derék nővér, hogy a célt legpraktikusabban egy ápolónői otthon megteremtésével lehet elérni, ahol minden ápolónő alapos oktatásban részesülne a fertőtlenítésre nézve s a fertőtlenítés minden ápolónőn a leggondosabban és legszigorubbán hajtatnék végre. Celeste nővér nemcsak az eszmét veti fel, hanem annak megvalósítására pénzt is hajlandó áldozni. Hat ezer koronát felajánlott már eddig is, hogy legalább kezdjék meg a dolgot, béreljenek ebből a pénzből az otthonnak megfelelő helyiséget, de egészségügyi hatóságaink — pedig kórházi körökben tudnak a lelkes nővér áldozatkészségéről — a fülük botját sem mozgatják meg. Pedig okos dolgot akar Celeste nővér, szerfölött aktuális a kérdés s teljes mértékben megérett a sürgős megoldásra. S ha akad egy idegen leány, aki hálából, mert nagy betegségéből fel-

(Idő)

(Köt. v. füz.)

gyógyult, lelkesedésből, mert nemese érző szíve van és szívós akarattal, mert jómódu is, a tettek mezejére akar lépni: szinte hihetetlen, hogy ne akadjon illetékes magyar tényező, amely e dicséretes törekvésében támogassa?